

France Prešeren je osmošolce popeljal na pustolovščino z Urško in povodnim možem. Učenci so poustvarjali – zgodbe razvijali po svoje. Kako so se izkazali?

Urškin dnevnik

Nekje pod Donavo, 15.5.1830

Dragi dnevnik!

Tukaj sem že teden dni! No, morda kakšen dan gor ali dol, pa saj ni važno. Nikoli si nisem mislila, da se bo moje življenje tako hitro obrnilo na glavo...

Tiste nedelje ne bom nikoli pozabila. Ko sva se v vrtincu poglobila v modrine Ljubljanice, mi je zastalo srce. Videla sem samo še mehurčke okoli sebe, nakar se mi je stemnilo pred očmi. Zbudila sem se in nad seboj zagledala prečudovit lestenec, ki je visel iz visokega, turkiznega stropa. Moje telo je preplaval hlad. Bila sem premočena od glave do pet. Počasi sem se dvignila, vendar se mi je tu in tam še vedno malo zvrtele. Pred seboj sem zagledala veliko sobano okrašeno z zlatom. »Nekdo pa mora imeti veliko v žepu, da si lahko tole privoščim,« sem pomislila sama pri sebi. Šele takrat sem se spomnila, kaj se je v resnici zgodilo. Odprla so se vrata na koncu sobane in skozi je stopil fant, s katerim sem plesala na Starem trgu. Čeprav sem zdaj vedela, da je povodi mož, ni izgledal tako. Še vedno je bil lep mladenič, ki se mi je začuda toplo nasmehnil. Jezno sem odvihrala do njega in mu zabičala, naj me odpelje nazaj v Ljubljano. Zazrl se je vame, s svojimi sinje modrimi očmi in mi odvrnil, da naj se kar lepo sprijaznim z dejstvom, da bom tukaj ostala še lep čas. Si moraš misliti, kako sem se takrat počutila! Jaz, Uršika, mestna gospodična, pa že ne bom živela skupaj s povodnim možem, nekje pod gladino voda! Obrnila sem mu hrbet in nekaj časa premišljevala. »Naj ti vsaj razkažem svoj dom,« mi je dejal, ter me odpeljal po svojem dvoru. Sobanam se kar nisem morala načuditi, fant ima stil, temu ne moreš ugovarjati. Domovanje povodnega moža je bilo obarvano v turkiznih odtenkih. Dvorec je bil ogromen. Povsod so ga krasili kristalni lestenci. Zanima me, kje jih je dobil, saj bi takšnega z vsem veseljem imela tudi sama. Odpeljal me je do moje nove sobe, ki je bila precej velika, a ne toliko kot bi si želela. Če že moram ostati tu, naj dobim vsaj to, kar si želim! Prinesel mi je tudi oblačila, ampak kakšna! Verjemi mi, da bi to oblekla samo kmetica. Kdo pa misli, da sem! Jasno sem mu pokazala, da želim ostati sama, zato je odšel. »Ima pa vsaj manire,« sem čemerno pomislila. Tisti dan je bil zame muka. Od plesa, pa vse do dvorca povodnega moža, kdo bi si mislil! Do zdaj je bil do mene prijazen. Laska mi ter mi pri vsem hoče ustreči. Pred nekaj dnevi sva v njegovi veliki in seveda lepo okrašeni dvorani jedla kosilo. Pogrinjki so bili natančno pripravljene, povodni mož pa je sedel na drugi strani dolge, zlate mize. Sedla sem nasproti njega. Ko pa sem zagledala svoj krožnik, se je na mojem obrazu prikazal gnus. Pred seboj sem imela nekakšne dušene alge, na vrh katerih je bil položen žabji mrest. Si moraš predstavljati, žabji mrest! Za sladico pa naj bi popila še ribje olje. Krožnik sem odrinila od sebe, ter povodnemu možu zabrusila, da tega že ne bom jedla. Povprašal me je, če bi si na mesto tega želela ikre ali morske ježke. Odrezavo sem vstala, ter jezno odvihrala nazaj v svojo sobano. Še kakšen dan zatem mu je bilo žal.

To se mi je zdelo celo lepo od njega, da se je takole zavzemal za moje želje, vendar ne bo več dolgo takšen, prepričana sem. Zagotovo mu naenkrat ne bom več koristila, takrat pa bog ve, kaj bo storil z mano. Ne bo me več tako zlahka pretental! Vsaj ne tako, kot me je zadnjič. Nekako moram priti od tod. Pobegnila bom, pa naj stane kar hoče!

Uršika